

Persoonlijk verhaal, NRC, 8 april 2016:

'KOE OP DE VEEMARKT'

De 27-jarige Anne Heyn had op Oudjaarsavond met een aantal bekenden in Keulen afgesproken. Heyn, afkomstig uit de buurt van Düsseldorf, en haar vriend werden rond tien uur op een feestje in de buurt van het hoofdstation verwacht. „Even voor tien liepen we vanaf het perron naar beneden. Het eerste wat ik zag was een hal vol donkere mannen: Turken, Arabieren. Het leken er wel duizenden. Ze starden me aan. Ik voelde me een koe op de veemarkt. Tegen een muurtje zag ik drie, vier vrouwen staan. Ze leken bang. Ik was ook bang en pakte de hand van mijn vriend. We probeerden ons door de massa naar een weg naar de hoofdingang te banen.

„Eenmaal buiten stuitte we weer op groepen mannen die me aanstaarden en naar mijn billen grepen. Ik begon te gillen tegen een van die klootzakken. Mijn vriend besepte dat we gevaar liepen. Hij ging achter me staan en duwde me vooruit. Om ons heen ging vuurwerk af. Vuurpijlen vlogen tussen onze voeten door. Onze belagers genoten van onze angst. Al met al heeft het hooguit tien minuten geduurd, maar het leek een eeuwigheid.

„Ik heb er lang over getwijfeld of ik aangifte zou doen. Waarom zou ik vertrouwen hebben in de mensen die het die avond lieten afweten? Ik heb met Oudjaar geen agent gezien. Ik voelde me nog nooit zo alleen. For the record heb ik het toch maar gedaan. Ik was opgelucht te horen dat ik een van de velen was.

„De Duitse politiek bagatelliseert de gebeurtenissen. Politici doen alsof het niets was. Ik ben er voorstander van dat mensen uit oorlogsgebieden worden geholpen. Maar dan moeten ze wel onze westerse normen en waarden respecteren. Vrouwen hebben in dit land dezelfde rechten als mannen. Daar moeten asielzoekers maar aan wennen.

„Veel Duitsers zouden graag zien dat politici worden afgerekend op hun fouten. We hebben daadkrachtige en verstandige leiders nodig in deze verwarrende tijden. Ik ben bang voor de toekomst van Europa. Ik overweeg te emigreren naar Finland, waar mijn vader vandaan komt.

„Maar ook in Finland zijn vrouwen niet veilig. Ik hoorde van mijn neef dat zich daar soortgelijke incidenten hebben voorgedaan op Oudjaarsavond. Door heel Europa zijn vrouwen aangerand en verkracht. Ik kan mij dan ook niet voorstellen dat het om een spontane actie ging.

„Ik lig wakker van wat er gebeurd is. Als ik bepaalde geluiden hoor, schrik ik op. Ik heb een baseballknuppel, een machete en pepperspray gekocht. Maar ik heb niet de illusie dat ik veilig ben. Eind januari liep ik vanaf mijn werk naar mijn auto. Ik werk vlak bij een asielzoekerscentrum en parkeer daar in de buurt. Die avond werd ik gevolgd door een groepje vluchtelingen.

„Ik ben een paar keer de straat overgestoken, maar steeds deden zij dat dan ook. Tot een man op een fiets langskwam. ‘Je mag hier nooit zonder begeleiding lopen’, riep hij. ‘Wacht voortaan maar op mij.’

„De jongens dropen af toen de man mij naar mijn auto bracht. Godzijdank kwam hij op mijn pad. Ik weet niet wat er anders was gebeurd.

Verdomhoekje

„In de weken na de massa-aanranding heb ik vaak gelachen om de uitspraken die ik op tv hoorde. Hoezo was het een onschuldig incident? Hoezo had het net zo goed om een plein vol Duitse mannen kunnen gaan? Hoezo waren de meisjes die hun verhaal in de media deden alleen maar uit op aandacht? Ik zit niet op aandacht te wachten, maar vind wel dat mijn verhaal gehoord moet worden. Het breekt mijn hart dat vrouwen in het verdomhoekje worden geplaatst.”